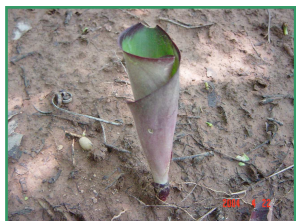

เปราะป่า

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Kaempferia marginata* Carey

ชื่อพื้นเมือง อีเปราะ, ตูบหมูป (นครราชสีมา); เปราะเถื่อน (ชุมพร, ประจวบคีรีขันธ์); เปราะป่า (ภาคกลาง)

ชื่อวงศ์ ZINGIBERACEAE

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น เปราะป่าเป็นไม้ล้มลุก มีเหง้าใต้ดิน รากออกเป็นกระจุก

ใบ ใบเดี่ยว ใบอ่อนม้วนเป็นรูปแตรและคลี่ออกแนบไปกับพื้น แผ่นใบหนา สีเขียวเข้ม ขอบใบสีม่วง หนึ่งต้น มี 2 – 3 ใบ

ดอก ดอกออกเป็นช่อ โคนเชื่อมติดกันเป็นหลอด ยาว 2 – 3 เซนติเมตร กลีบ

ดอกสีขาว ออกดอกเดือนพฤษภาคม – มิถุนายน

แหล่งที่พบ ป่าเต็งรัง และป่าดิบแล้ง

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ชอบแสงแดดรำไรได้ร่มไม้ใหญ่ ต้องการความชื้นสูง

ฤดูกาลใช้ประโยชน์ ฤดูฝน

ส่วนที่ใช้เป็นอาหาร ยอดอ่อน รับประทานเป็นผักสดหรือลวก ต้ม จิ้มกับน้ำพริก

แก้ปวด หรือนำมาปรุงอาหาร เช่น ผัดเผ็ด ยำ แกงส้ม

รส เผ็ดเล็กน้อย มีกลิ่นหอมเฉพาะตัว

การขยายพันธุ์ เหง้า